

Arrest

nr. 168 139 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een moslim van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. Na een opleiding aan de militaire academie begon u te werken bij de 'Jihaz al-Amn al-Khas (Speciale Veiligheidsdienst). U werd aanvankelijk tewerkgesteld in de 'al-Nadi al-Faris al-Arabi club' waar u toezicht hield op de buitenlandse werknemers. Na twee jaar werd u overgeplaatst naar de sectie 'bewegingen en kaarten', een afdeling van de istikhbarat (militaire inlichtingendienst) van de Speciale Veiligheidsdienst waar u onder het bevel stond van liwa (majoor-generaal) Kamel Mustafa Abdallah.

Uw voornaamste taak bestond uit het actualiseren van de verschillende kaarten die gebruikt werden om de posities van de eenheden van het Iraakse leger, de veiligheidsdiensten en de inlichtingendiensten in kaart te brengen. Naast deze hoofdtak hielp u bij het verzamelen van informatie over

huwelijkskandidaten van de werknemers van de Speciale Veiligheidsdienst. Tijdens uw carrière diende u verder tweemaal een tijdelijke opdracht uit te voeren. In casu, het recupereren van wapens van Iraakse burgers in Zuid-Irak en het toezicht houden op werknemers die nucleair materiaal dienden te vernietigen onder toezicht van de Verenigde Naties. Omdat u niet akkoord ging met de gang van zaken in uw dienst en de daden van het toenmalige regime probeerde u in 1991 en 1995 ontslag te nemen. Beide malen werd uw verzoek afgewezen. In november 1999 ontvluchtte u Irak nadat bekend raakte dat u de familie van uw vriend en collega Mazem (M.A.) had gewaarschuwd dat ze gevisieerd werden door de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten omdat Mazem gevlucht was naar Jordanië. U vluchtte eveneens naar Jordanië met een vals paspoort. Nadat u gevoelige informatie had verschaft aan de Jordaanse inlichtingendienst kreeg u, onder verschillende namen, een verblijfsvergunning. In 2002 huwde u, onder een valse naam, in Jordanië met uw landgenote (A.K.) Salman (O.V. 6.397.012). Na de val van het regime van Saddam Hussein keerde u nog enkele malen terug naar Irak om zaken te doen of om een paspoort te verkrijgen. Tijdens een van deze reizen werd u overvallen. Verder merkte u dat de veiligheidssituatie in Irak verslechterde en de leden van het voormalige regime gevisieerd werden. Op een gegeven moment weigerden de Jordaanse autoriteiten uw verblijfsvergunning te verlengen en dreigde u teruggestuurd te worden naar Irak. Omdat u vreesde voor uw leven verliet u Jordanië op 2 december 2008. Via Turkije en Griekenland reisde u naar België waar u op 2 maart 2009 een eerste maal asiel aanvraag. U werd op 13 juli 2009 evenwel teruggestuurd naar Griekenland. Op 14 februari 2010 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam hieromtrent een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de Dublin-overeenkomst. Op 3 februari 2011 vroeg u een derde maal asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw Iraaks paspoort, een vervalst Iraaks paspoort, twee Jordaanse verblijfsvergunningen, een huwelijksakte en een correctie daarvan, drie badges, een cd-rom met privébeelden en een overzicht van de door u gekende problemen. Op 8 september 2011 vroeg uw echtgenote (A.K.) Salman (O.V. 6.397.012) asiel aan in België. Op 29 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw echtgenote nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U ging in beroep tegen de uitsluitingsbeslissing van het CGVS. Op 31 mei 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. De RvV was van oordeel dat er niet kon worden afgeleid dat u, gelet op uw specifieke activiteiten ten tijde van het Baathregime, actueel louter op basis van deze activiteiten en deze functie vervolging riskeerde.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen zou uw leven in Irak in gevaar zijn. U stelt dat u omwille van uw vroegere functie bij het voormalige regime gevisieerd zou worden door de huidige Iraakse autoriteiten en de aanwezige milities. Verder verwijst u nog naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS IV, p. 6, 7, 8, 18, 24).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat u zelf geen enkele concrete, geloofwaardige aanwijzing kunt aanbrengen waaruit kan worden geconcludeerd dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Irak gevisieerd werd door de inlichtingen – en veiligheidsdiensten van het voormalige regime dat in 2003 viel. U trachtte tweemaal ontslag te nemen uit uw voorgehouden functie, u stapte geruime tijd, in casu vier jaar, voor de val van het regime van Saddam Hussein uit dit regime en u verliet Irak reeds in 1999 omdat u zelf vervolging vreesde door dit regime (CGVS I, p. 10, 11)(CGVS II, p. 6). Na de val van dit regime in 2003 is er klaarblijkelijk niets meer gebeurd wat er op zou kunnen wijzen dat u in Irak, om welke reden of door wie dan ook, persoonlijk gevisieerd zou worden. Tijdens uw laatste interview bij het CGVS verwijst u immers enkel naar de algemene situatie in Irak. Hoewel u herhaaldelijk wordt gevraagd naar concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat u na de val van het voormalig regime nog persoonlijk bedreigd zou worden haalt u geen enkele gebeurtenis aan die hier op wijst (CGVS IV, p. 6, 7, 8, 18, 22, 24, 25). U verklaart hierbij zelfs expliciet dat u na de val van het voormalige regime nooit persoonlijk gevisieerd werd (CGVS IV, p. 6).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bij uw tweede interview bij het CGVS nog verklaarde dat er tijdens uw verblijf in Jordanië na de val van het regime van Saddam Hussein vele dreigbrieven naar uw huis werden gestuurd en dat uw broer deze had ontvangen (CGVS II, p. 2). Uw echtgenote verklaarde

eveneens dat uw familie vele dreigementen ontving die aan u gericht waren. Volgens haar waren ze afkomstig van het Mehdi- leger (CGVS I echtgenote, p. 2). Tijdens uw laatste interview bij het CGVS maakt u hiervan echter geen enkele melding meer, zelfs niet wanneer u expliciet wordt gevraagd of u ooit een dreigbrief ontving (CGVS IV, p. 25). Gezien deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde dreigementen aan uw adres na de val van het regime van Saddam Hussein.

U keerde verder enkele malen terug naar Irak en u slaagde er zelfs in om probleemloos een Iraaks paspoort te bekomen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u beweert dat u in 2005 een laatste maal naar Irak ging, dit om uw paspoort te bekomen (CGVS I, p. 4). Het Iraaks paspoort dat u voorlegt werd echter op 16 maart 2008 afgegeven in Bagdad. Los van het feit dat u hierdoor uw algehele geloofwaardigheid ondermijnt is dit uiteraard een aanwijzing dat u tot maart 2008 blijkbaar probleemloos naar Irak kon reizen om een Iraaks paspoort te bekomen wat er allerminst op wijst dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Uw broer kon in 2010 verder probleemloos per volmacht een nieuwe Iraakse identiteitskaart voor u bekomen in Bagdad (CGVS IV, p. 3, 4, 5, 8, 9)(CGVS I, p. 6). Uw verklaring dat u in die periode geen gevaar liep omdat de politieke partijen en de georganiseerde misdaad toen niet bestonden en gezien de toenmalige aanwezigheid van het Amerikaanse leger is niet afdoende aangezien wraakacties op voormalige leden van het Baath-regime en de vroegere inlichtingen – en veiligheidsdiensten in die periode weldegelijk voorkwamen (CGVS IV, p. 8, 18).

Voorts moet er worden vastgesteld dat al uw directe familieleden nog in Irak verblijven en daar blijkbaar geen problemen kennen die gelieerd zijn met uw persoon. Wanneer u wordt gevraagd hoe het met uw directe familieleden in Bagdad gaat verwijst u immers enkel naar de algemene situatie in Irak (CGVS IV, p. 4).

Uw bewering dat u bij één van uw reizen naar Irak werd overvallen kan allerminst beschouwd worden als een aanwijzing dat u in Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het betreft hier namelijk een eenmalige gebeurtenis waarbij u overvallen werd door criminelen die uit waren op uw goederen (CGVS IV, p. 4).

Verder moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw opeenvolgende asielprocedures voortdurend bewust de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door het afleggen van valse verklaringen en het voorleggen van vervalste documenten om uw werkelijke verblijfplaatsen te verbergen. Van iemand die daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij onmiddellijk en altijd de waarheid vertelt aan de bevoegde instanties van het land waar hij deze bescherming aanvraagt. Dat is hier allerminst het geval waardoor uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas worden ondermijnd.

Bij uw eerste asielaanvraag in België verklaarde u immers bij de DVZ dat uw op 22 oktober 2008 Irak had verlaten, dat u in 2002 gehuwd was met (A.K.) Salman (O.V. 6.397.012), en dat uw echtgenote in Bagdad verbleef. U maakte geen enkele melding van uw jarenlange verblijf in Jordanië noch gaf u aan dat u in Jordanië gehuwd was en dat uw echtgenote er verbleef (DVZ overnameverzoek dd. 10/03/2009). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u nadat u was teruggeleid naar Griekenland terugreisde naar Irak en dat u tot 29 maart 2010 in Bagdad bij uw echtgenote en uw zus had verbleven. U verklaarde opnieuw dat u in 2002 in Irak met uw echtgenote was gehuwd. Opnieuw maakte u geen enkele melding van uw jarenlange verblijf in Jordanië. Om uw beweerde terugkeer naar Irak te staven maakte u daarenboven gebruik van valse documenten (DVZ terugnameverzoek dd.22/04/2010, DVZ bijlage 26quater dd. 29/6/2010, CGVS I, p. 2). Pas bij uw derde asielaanvraag geeft u aan dat u Irak reeds in 1999 had verlaten en dat u sindsdien tot 2008 in Jordanië verbleef, dat u in Jordanië gehuwd was en dat uw echtgenote in Jordanië verbleef. Bovendien geeft u toe dat u na uw repatriëring naar Griekenland nooit naar Irak was teruggekeerd (CGVS I, p. 2, 3, 5, 6)(DVZ verklaring dd.25/03/2011).

Daarnaast kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw precieze profiel.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat u gezien uw voorgehouden functie tijdens het Baath-regime een lid van de Baath-partij van een bepaald niveau geweest moet zijn. Hierover weigert u echter duidelijkheid te verschaffen. Tijdens uw eerste interview bij het CGVS verklaart u eenvoudigweg dat u geen lid was van de partij maar dat u, omdat u tot het leger behoorde, automatisch als lid van de partij geregistreerd werd (CGVS I, p. 6). Tijdens uw laatste interview bij het CGVS weigert u eenvoudigweg duidelijkheid te verschaffen over uw lidmaatschap van de Baath-partij. Nadat u eerst stelt dat uw niveau bij de Baath-partij niet relevant is legt u voortdurend afwijkende verklaringen af en beweert u achtereenvolgens dat u misschien nasir (aanhanger), nasir mutaqaddim (gevorderd aanhanger) of udu (actief lid) was (CGVS IV, p. 17, 18).

Vervolgens kunnen er eveneens vraagtekens geplaatst worden bij uw precieze functie en activiteiten. Tijdens uw eerste interviews bij het CGVS doet u aanvankelijk op zijn minst uitschijnen dat u een bijzonder verantwoordelijke functie bekleedde. Zo stelde u dat u de verantwoordelijke was voor de

afdeling operatiekamers, dat u na de eerste Golfoorlog verantwoordelijk was voor het transport van Nasseriya (Zuid-Irak) naar Bagdad van wapens die u recupereerde van Iraakse burgers en dat u zou hebben meegewerkt aan het verbergen van nucleaire 'schijven' ten tijde van de controles van het nucleaire programma van Saddam Hussein (CGVS I, p. 7-10, 12, 13)(CGVS II, p. 2-8). Naar het einde van uw tweede interview bij het CGVS begint u uw verantwoordelijkheden echter sterk te relativieren nadat u wordt geconfronteerd met de mogelijkheid dat u gezien uw functie tijdens het Baathregime mogelijk uitgesloten dient te worden van internationale bescherming (CGVS II, p. 8, 9). Tijdens uw laatste interview bij het CGVS stelt u dan weer dat u uiteindelijk gewoon kantoorwerk deed. U moest de kaarten actualiseren, bij het recupereren van de wapens in Nasseriya moest u gewoon de burgers uitbetalen die hun wapen binnenleverden en wat betreft het nucleair materiaal hield u gewoon toezicht op de arbeiders die deze materialen dienden te vernietigen (CGVS IV, p. 14, 15, 16, 17, 22).

Ook over uw precieze opleiding die vooraf ging aan uw functie scheidt u geen duidelijkheid. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (vragenlijst dd. 25/03/2011) verklaarde u nog dat u 18 maanden aan de militaire academie had gestudeerd en dat u de officiersgraad had behaald (vragenlijst dd. 25/03/2011, punt 10). U herhaalt tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u een opleiding van 18 maanden volgde in de militaire academie in Rustamiyah, een bekende militaire academie in het (zuid)oosten van Bagdad. Een volledige en zeer harde militaire opleiding bovendien. Vreemd genoeg verklaart u nu dat u nooit een officiersgraad had (CGVS I, p. 6, 7, 12). Tijdens uw laatste interview bij het CGVS spreekt u echter plots over een gewone militaire opleiding en training in Salman Pak, een plek die evenwel ten zuiden van Bagdad ligt en een beruchte militaire locatie was waar mogelijk biologische wapens ontworpen werden. Opmerkelijk genoeg stelt u nu eveneens dat het hier geen school betrof maar dat het project 858 heette (CGVS IV, p. 13). Project 858, ook bekend als het al-Hadi project was evenwel de organisatie die instond voor het onderscheppen, verwerken en het verspreiden van (tele)communicatie en elektronische inlichtingen.

Ten slotte moet er ter volledigheid nog worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw Jordaanse verblijfsvergunning niet verlengd werd omdat u weigerde mee te werken met de Jordaanse inlichtingendienst. U beweert dat u een groep Iraakse spionnen diende samen te stellen die in Irak informatie dienden te verzamelen voor de Jordaanse inlichtingendiensten. Een zeker Abu (O.) zou deze groep hebben moeten leiden. Waarom ze u precies uitkozen kunt u evenwel niet zeggen, wat ze precies van u wilden weet u evenmin, welke info u diende te verzamelen weet u niet en wie Abu (O.) was weet u vreemd genoeg ook niet (CGVS IV, p. 10, 11, 12, 20). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u eerst verklaart dat de Jordaanse autoriteiten u zeiden dat u gezien de val van het regime van Saddam Hussein geen nood meer had aan bescherming. Geconfronteerd met het feit dat dit een logische redenering lijkt stelt u echter plots dat de Jordaanse autoriteiten u vertelden dat ze begrepen dat u niet kon terugkeren naar Irak maar dat u het grondgebied diende te verlaten en dat u hierbij vrij was om uw bestemming te kiezen (CGVS IV, p. 19). Afwijkende verklaringen die uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer ondermijnen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw echtgenote die haar verblijfsvergunning verkreeg door met u te huwen klaarblijkelijk nog tot 2011 in Jordanië kon verblijven. Hoewel haar verblijfsvergunning naar eigen zeggen evenmin verlengd werd maakt ze verder geen melding van eventuele problemen met de Jordaanse autoriteiten (CGVS I + II echtgenote, vragenlijst echtgenote).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet. Allereerst brengt u geen concrete elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties herhaaldelijk bewust heeft trachten te misleiden met betrekking tot uw verblijfplaatsen middels het afleggen van valse verklaringen en het voorleggen van valse documenten. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u in de loop van uw leven klaarblijkelijk herhaaldelijk gebruik heeft gemaakt van valse documenten. Hierdoor ondermijnt u in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid. Voorts moet er worden vastgesteld dat u zelf geen duidelijkheid verschaft over uw precieze profiel waardoor u het het CGVS onmogelijk maakt om een mogelijke nood aan internationale bescherming in te schatten. Bijkomend dient er nog te worden opgemerkt dat u het CGVS evenmin zicht biedt op uw concrete situatie in Jordanië.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod

opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De drie badges van het Iraakse leger verhogen enkel de twijfels over uw precieze profiel aangezien ze aangeven dat u soldaat was en ze afgegeven werden door de Republikeinse Garde. Een eenheid die volgens uw eigen verklaringen niets met uw dienst te maken heeft (CGVS II, p. 2). De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, nationaliteit, verblijfplaatsen en burgerlijke stand. Ze doen evenwel geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het document 'intake client ex Irak' bevat enkel een overzicht van de door u uiteengezette problemen dat door uw advocaat werd opgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn "BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" in een eerste middel de schending aan van artikel 3 EVRM.

Hij stelt dat hij door de bestreden beslissing uiteindelijk een bevel zal krijgen om het grondgebied te verlaten. Nochtans kan hij gelet op de veiligheidssituatie onmogelijk terugkeren naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van AOAV van 22 juni 2015. Tevens wijst hij op het reisadvies inzake Irak van de FOD Buitenlandse Zaken. Het zou in strijd zijn met het EVRM om te stellen dat Irak voor de eigen burgers levensgevaarlijk is doch dit niet te doen voor Iraakse burgers.

Verzoeker verwijt het CGVS dat de bestreden beslissing gesteund is op gedateerde informatie (van 6 oktober 2015). Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van in april 2015 waarin geoordeeld werd dat de landeninformatie onvoldoende actueel was. Verzoeker citeert verder uit enkele persartikels omtrent in Bagdad gepleegde aanslagen en stelt dat hieruit de noodzaak tot een actuelere landenstudie blijkt. Tevens haalt hij een persartikel aan waarin kritiek wordt geuit op het terugsturen van Iraakse burgers naar Irak en Bagdad en waarin verwezen wordt naar het aantal aanslagen en burgerdoden in Bagdad.

Verzoeker is van mening dat hij minstens subsidiaire bescherming moet krijgen.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 8 EVRM.

Hij herhaalt dat hij door de bestreden beslissing uiteindelijk een bevel zal krijgen om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst hij erop dat zijn echtgenote werd erkend als vluchteling en dat hij door de

bestreden beslissing wordt veroordeeld tot een scheiding van zijn vrouw. Dit is volgens hem een onrechtmatige inmenging in zijn privé- en gezinsleven.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een Franstalig arrest van de RvV (bijlage 5) en algemene informatie en persartikels omtrent de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 3-4, 6-9).

Ter zitting verwijst verzoeker naar arrest 165 616 van deze Raad.

2.2.1. Verzoeker voert de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig aan. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van vreemdelingenwet). De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing bevat bovendien geen verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De RvV doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker voert geen middelen of argumenten aan inzake de weigering van de vluchtelingenstatus.

In de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven (*sub* 1), wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze gemotiveerd dat (i) verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren; (ii) verzoeker gedurende diverse asielprocedures persisteerde in het afleggen van leugenachtige verklaringen en valse documenten gebruikte; (iii) verzoeker weigerde duidelijkheid te verschaffen en er ernstige vragen rijzen

inzake zijn voormalige opleiding, functie, activiteiten en profiel; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerdde problemen in Jordanië; (v) de neergelegde documenten aan deze vaststellingen geen afbreuk kunnen doen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker geheel niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel sinds

2006. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven.

Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangereikte informatie is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar verzoeker, verwijzend naar deze informatie, poneert dat de voormelde landeninformatie gedateerd zou zijn, dient immers te worden vastgesteld dat dit uit de door verzoeker geciteerde informatie niet kan worden afgeleid. Uit deze informatie blijkt niet dat de situatie in Bagdad sedert het opstellen van de voormelde landeninformatie dermate zou zijn gewijzigd dat deze op heden wel zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar uit deze informatie blijkt dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, dient bovendien te worden opgemerkt dat in het voorgaande niet wordt betwist dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Evenmin wordt betwist dat zich aldaar nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen. Het in acht nemen van het loutere aantal of plaatsvinden van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, in casu "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616.

Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS